

Snežno cvetje

Veje v snegu –
kot materinske
roke nad otrokom

✍ Milka Bokal 📷 Vid Pogačnik

Končno! Vendarle se je ozračje zaostriilo, nebo posivelo in izpod neba so se usule mitgetajoče bele zvezdice. Človek se prav bolje počuti, ko zunaj mete, še posebno tisti, ki mu je bogve kateri prednik zapustil vznemirljivo kal občutenja narave in njenega večnega utripanja. Treba bo ven na sveži zrak, da se oko naužije zimskih poljan in bela mehkoča odpihne prah vsakdanjika. Kam? Na Grmado. Blizu je in tako alpsko razdrapano je njeno pobočje; trenutek v razpoloženju je odmev nanjo.

Sneg je bil še neuležan in noge so se močno pogrezale v snežno odejo. Nebo na vzhodu je bilo rahlo rdečkasto in sonce še ni osvetlilo Lovrenca, ko so se za Ravnekom moje stopinje naravnale proti gozdu. Veje dreves so bile še odete v snežno belino in so na vsakem drevesu oblikovale drugačno podobo. Bukove so se stegovale na pot kot materinske roke nad otrokom. – Saj res!? Otrok. Odšla bo. Odhaja iz tega gnezda. Kako že pravi Župančič? »Pojdi, moj sinko, na pot! Čuvaj življenja se zmot!« Kdo ve, kakšna bo njena pot? Da bi bila močna, pogumna! – Hrastove veje s še nekaj listja so bile krajše. Sneg nad njimi jih je naredil okorele, močne, moške. Prostor pod njimi bi moral dajati varno zavetje ljudem in živalim. – Je bil dom toplo zatočišče zanjo? Kaj bo ponesla iz njega? – Veje breze so bile tanke, dekliske, drobna plast snežne beline na njih je dajala vtis lahkotne nežnosti. Smrekove veje pa so bile močno povešene. Sneg med posameznimi izrastki se je sprijel v gmoto, ki je drevo težko pritiskala k tlom. A smreka se ni vdala; zaradi obteženih vej se je le še vitkejša dvigala proti nebu. Korenine v tleh so bile močne in trdne. – Podoba človeka, ki ga včasih zadene teža življenja. A ne obupa, ne sme! – Snežni kristali površinskega sreža so se na bregu kazali v nešteti iskrinah. Drobni biserčki so ščemeče bodli v oči. Na bilkah trav, ki se pod težo snega niso zlomile, so se kristali zbrali v pravo bleščečo se pahljačo.

Tedaj je sonce rumeno osvetlilo sosednje pobočje. Nad stezo so vrhovi dreves dobili iskrečo se pozlato. Oko se je dvignilo še više, na nebo. Nekaj belih oblakov je v lahnem vetru veslalo po modrini neba. Počasi, a zaznavno so potovali proti zahodu. Kam od tam? – Tako teče življenje v nedogled. Je kje cilj? Je!

Steza se je strmo dvignila in dosegla prve borovce. Tudi njihove veje je sneg posebej ob-

likoval. Na vsaki iglici, ki je izraščala iz skupne zasnove, se je nabralo polno snežnih kristalov in drevesa so bila okrašena s pravimi snežnimi vrtnicami. Večji in manjši beli cvetovi so bili raztreseni po vejah. Kristalčki na vejah sosednjega grma pa so oblikovali preprostejši cvet. Le nekaj drobnih robotih luskič se je združilo v bel kosem. Veselje je začelo polniti korak, ki se je lahkotneje približeval vrhu. V daljavi se je pod sivkastim morjem megle skrivala Ljubljana. Ljudi tam doli danes sonce ne bo osrečilo. Sorško polje pa je lahkotneje dihalo v zimskem zraku.

Še malo in pogled z vrha je šinil od obzorja do obzorja. Gozdovi okoli Blegoša so bili veliko bolj zasneženi kot tisti okoli Polhovega Gradca. Snežna odeja je bila tam težka in debelejša; močna bela barva je kazala tako podobo. Pot nazaj je bila podobna smučanju. Snežno cvetje se je tu in tam zaradi toplote sonca že osipalo z dreves, drugod so bili beli cvetovi zaradi delno golih vej, ki so se rešile snega, še izrazitejši. Oblaki na nebu pa so še kar naprej veslali ... ◉

Prvi sneg

V gorah je padel prvi sneg. Belina.
Dočakala svoj plašč iz hermelina
je tudi gora, lepa kot kraljica.
Ko njenih sivih skal, robov ostrina
zastarta s snegom je, ki kot tančica
pokrije jo, pokaže se milina
lepote njene in oblik. Resnica,
da tu in tam kazí ji stas grbina,
očesa več ne žali. Krasotica
v obleki beli - vsaka nje oblina
gorníku zbuja grešno misel. Lica
zardela kot od močnega so vina,
ko sprejme ga - nič več le pastirica -
v objem, kot najmehkeje zna, *planina* -
ne dekla, marveč brhka lepotica.
Katera zmaga? Tretja - spet *dolina*.

Mojca Luštrek